

KÖZHÍR

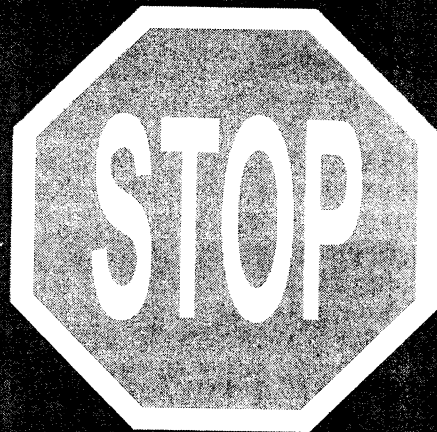

50 / 1

2000. FEBRUÁR

A BME KÖZLEKKARI HÖK LAPJA

INGYENES

DROG-STOP 8. o.t.

BÚÉK

Igen, kedves Olvasó, ez azt jelenti, amire gondolsz. Új félév, új év, új főszerkesztő. Na azért nem kell megijedni, van másik! Magyarán: az előző félév végén lemondtam a főszerkesztői tisztségről, ezt a számot már az új főszerkesztő produkálta. A friss erő Bacskai István, Bacsi. E helyt szeretném megköszönni mindenki segítségét, munkáját az elmúlt időszakban: köszönöm. Az új főszerkesztőnek sem lesz éppen könnyű dolga, ugyanis a Köz hír 50.-ik félévét kell elkezdenie. A múlt pedig kötelez... Kívánjunk neki sok sikert ehhez (is).

"Mellesleg" véget ért egy vizsgaidőszak, egy regisztrációs hét, elkezdődött egy újabb félév. Unatkozni persze most sem fogunk, lesz felező buli (na persze már akinek lesz), lesznek Kolesznapok (mindenkinek), Kari Napok (még inkább mindenkinek). Ezekről hátrább bővebben is olvashatsz.

Azt mondták, hogy jól tudok írni a semmiről, meg ezt úgysem olvassa el senki. Na nem baj, a lényeg most következik:

A Bacsival megerősödött Szerkesztőség továbbra is vár mindenkit, aki fölös szabadidejével nem tud mit kezdeni, vagy pedig érdekli az újságkészítés. Bacsitól meg nem kell félni, nem harap!!!

A munkába (és természetesen a szórakozásra) a következő kiváló lehetőség a következő szerkesztőségi ülés, melynek helyszíne a Hallgatói Iroda, időpontjáról a hirdetőkről értesülhettek.

Kellemes nem-unatkozást kívánva:

Kurucsó Balázs
Ex-főszerkesztő

Tartalom

KÖZ-ÉRT

Hírek röviden	3
KB jelenti.....	4
25 éves a Köz hír.....	5

KÖZÉLET

Az oktató is volt ember.....	6
DROG-STOP.....	8
Sosem tudhatod.....	9

KÖZKINC S

Mozi.....	11
Irodalom.....	13

KÖZJÁTÉK

Sport.....	14
------------	----

KÖZRÖHEJ

+Kari Napok Melléklet

Hírek röviden

Az EHK részéről új felelős-szerkesztője lett a KÖZHÍR-nek Kovács Balázs személyében. Reméljük együttműködésünk sikeres lesz.

Ismét kinyitott a HABÁR!!! Vasárnaptól csütörtökig a megszokott hangulattal várja a szomjazókat.

Szünetek: április 25-én (húsvét utáni kedd) dékáni szünet. Március 1-én 12⁰⁰-tól oktatási szünet lesz, ez időpontban zajlik ugyanis az egyetemi Sportnap, melyen karunk csapatai is részt vesznek. Gyertek minél többen szurkolni a Hauszmann utcai Sporttelepre!

Az első kifizetések időpontja: március 14. kedd. Ekkor a kéthavi juttatások (ösztöndíj, szocitám, BME-ösztöndíj) kerülnek kifizetésre.

Elbírálásra kerültek a szociális támogatásra benyújtott pályázatok. Az eredmények a

dékáni hivatal hirdetőtábláján és a HK iroda melletti hirdetőn található. A fellebbezés időpontja: február 23-24. délután 16-20 óráig.

A közlekedésautomatika és a gépelemek tanszéken tantervmódosításra került sor, melyről a következő KÖZHÍR-ben olvashattok. Addig is érdeklődni az illetékes tanszéken lehet.

Ismét megrendezésre kerül a Közlekkari Hetek nevet viselő híres-neves rendezvényünk. Pontos időpontja: március 13-23. Az első héten makettkiállítás és verseny, szakmai programok várják az érdeklődőket, 18-án pedig túrával kezdődik a hat napos buli. Részleteket a KÖZHÍR 11. oldalától olvashatok.

A Baross Mozikör vetítései ebben a félévben is kedden esténként zajlanak a Baross Gábor Kollégium dísztermében.

A mozijegy ára 200 forint.

Várhatóan nemsokára állandóan fog működni a számítógépes kör és megnyílik a negyedik emeleti számítógép terem is.

Lassan kezdetét veszi az 1999/2000 tanév tavaszi félévének IRON HOOK kupája, a nevezési határidő és a csoportbeosztás sorsolására február 24-én 20⁰⁰-kor a Hallgatói Irodában kerül sor. Nevezni Kovács Viktornál és Telek Zoltánnál (a Baross Gábor Kollégium 313. és 315. szobájában) lehet.

Március 19-én (vasárnap) kerül megrendezésre a Műegyetem rakparton a Rakparti Szlalomparty autósügyességi verseny. Nevezni lehet a helyszínen reggel 8-9 óra között. Minden érdeklődőt szeretettel várunk. Érdeklődni a Baross Gábor Kollégium 235-ös szobájában lehet.

EHK-tükör

Fellelegezhetnek kedves olvasók, az EHK-tükör sikeresen átküzdötte magát a Y2K problémával kapcsolatos nehézségeken, és már itt is van az évezred utolsó évének első példánya.

A dátumváltás azonban változást hozott Egyetemünk nevében, hiszen 2000. január 1-től már nem a Budapesti Műszaki Egyetem, hanem a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem hallgatói vagytok. Ugye mennyire más érzés?

Akkor most nézzünk kicsit szét az EHK háza táján.

Az öntevékeny körök tavalyi beszámolóit számos postai és egyéb kitérő után végre szinte kivétel nélkül megérkeztek, sőt az EHK pályázatokkal foglalkozó bizottsága át is tekintette ezeket a beszámolókat. Természetesen idén is lesz hasonló pályázat, melyről megfelelő időben mindenki tájékoztatást fog kapni a megfelelő csatornákon és természetesen az EHK-tükör hasábjain keresztül is.

Az Egyetemi Tanács 1999. december 20-i ülésén számos kitüntetés odaítéléséről született döntés, többek között „Az Egyetemi Ifjúságért” („Pro Juventute Universitatis”) kitüntetés adományozásáról is. Ez az elismerés az egyetemi hallgatóságért legtöbbet, leghasznosabban tevékenykedő egyetemi polgárok munkáját hivatott jutalmazni. A kitüntetettek ebben az évben: Farkas Gyula doktorandusz hallgató (KSK), Mészáros Gábor mérnök-fizikus hallgató (TTK), Nyusztay Lászlóné dr. Dévai Katalin egyetemi docens (GTK), Szabó Mihály egyetemi adjunktus (VEK). Ezúton is gratulálunk.

Elkészült a Tanulmányi Ügyrend végleges változata, melyet a Rektor Úr december 14-én aláírt. A Tanulmányi Ügyrend a TVSZ mellékleteként a többek között a hallgatói jogviszonnyal, oktatásszervezéssel, tantervkészítéssel, igazolásokkal kapcsolatos kérdéseket szabályozza.

Március 1-jén kerül megrendezésre az egyetemi sportnap.

Az e-mail címünk még mindig változatlan: ehk@sc.bme.hu

KB jelenti

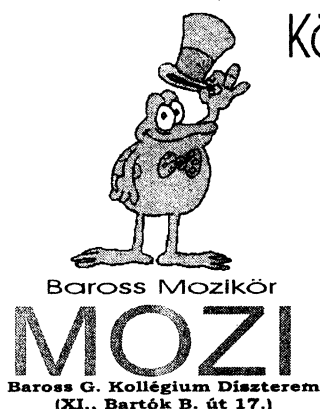
Egy rövid tájékoztatást szeretnék adni a következő pár sorban, mi is történt, és mi fog előreláthatóan történni a kollégiumban.

Először is, ami gondolom mindenkit a legjobban érdekel, a kollégiumi napok április 11-én kerül megrendezésre. Programról talán annyit, hogy mindkét nap óriási bulira, kedden valóságos mozira számíthatok. A többi legyen meglepetés.

Gondolom mindenki örömmel látta, hogy a Ha-Bár ismét nyitva, és a keddi mozik is beindultak. Kevésbé öröm, hogy ezzel az új félév beindulása is együtt jár.

Azt hiszem mindenki tisztában van vele, de azért leírom, hogy március 1-ig kell a ki-be költözést lebonyolítani.

Bebesi Balázs
Kollégiumi Bizottság

Következő vetítéseitek:

- február 29. Hyppolit
- március 1. Közel a szerelemhez
- március 7. Életfogytig
- március 14. Bosszúból jeles
- március 21. Kari Napok
- március 28. Idegtelezés
- április 4. Asterix és Obelix

Kapunyitás: 19³⁰

Előadások kezdete: 20⁰⁰

Sztereó Hangzás és Kiváló Képminőség!

MobilMIX

Y&M

Előadássorozat és kiállítás

Az IAESTE BME Közlekedésmérnöki Kari Helyi Bizottság Szakmai rendezvénye

Téma: műszaki és szolgáltatásbeli újdonságok bemutatása
Résztvevők: a közlekedés különböző területeit jellemző cégek
Időpont: március 13., 14., 16., és 20.

Minden előadáson a Spirál Autó Rt. által felajánlott gokartozási lehetőséget sorsolunk ki.

Kedves Olvasóim!

1975 őszén születtem Budapesten a KISZ Közlekkari Szervezetének Bartók B. úti irodájában. Születésem ekkori időpontját tulajdonképpen csak első születésnek lehet nevezni, mivel ettől kezdve minden héten újjászülettem. Létezésem lényegét két fő momentumban lehetett összefoglalni: oldalaimon keresztül kaptak tájékoztatást a hallgatók a Kar és a Párt folyó ügyeiről, főként azoknak a mérnökpalánták ügyeit közvetlenül érintő vonulatairól; valamint helyet kaptak hasábjaimon szerkesztőim-szüleim cikkei-költeményei-gondolatai. Kezdetben mindössze 12 oldalon, ám minden szorgalmi héten megjelentem. Szüleim – a megjelentetni való írások gondos összegyűjtése után – legépeltek, a gépelt hasábokat ollóval körbevágták, majd lapra ragasztva a sokszorosító üzembe küldték, ahonnan rövid átfutást követően 600 példányban ívenként ömlesztve megérkeztek példányaim. Ezek után gondos kezek válogattak, rendeztek, szortíroztak és hajtogattak. Az akkori hallgatók is örömmel vártak rám minden kedden, pillanatok alatt elfogytak a lapok. Kollégisták egymás kezébe adtak, előadásokon a pad alatt lopva olvastak, egyszóval rendkívül közismert és népszerű voltam.

Éltem át azért válságokat is: emlékezetes, mikor szerkesztőim egyszer valamely akkor bizonyos rétegek körében elterjedten hallgatott, kissé azonban fajgyűlölő zenekar szövegeit közölték le általam, melyre az oktatói kar megnyilvánulása roppant heves volt. Több számom foglalkozott az üggyel.

Tavasszal mindig üde színfolt volt kistestvérem: a Kari Napok Különszám megjelenése. Sőt, nem egyszer még a nagy esemény alatt is nap mint nap jelent meg friss információ gondos szerkesztőim felügyelete alatt.

Időközben új szelek kezdtek el fújni: a KISZ HÖK lett, szerkesztőim felett pedig a HK gyámkodott. Megjelenési számom a félévenkénti 14-ről 5-6-ra csökkent, oldalszámom viszont 20 fölé emelkedett. Szüleim is időről-időre megújultak, mely maga után vonta külsőm rendszeres megváltozását is. A gépelésről lassan-lassan áttértünk a számítógépre (változnak az idők), és a műegyetemi sokszorosító után reinkarnálódásom helye sűrűn változó árú és minőségű nyomdákhoz került.

Aztán válságosra fordult a helyzetem: szerkesztőim száma veszedelmesen lecsökkent, és már-már a kritikus mennyiséget súrolta. Megjelenésem félévenkénti 2-3 számra redukálódott, olvasóim kezdtek elpártolni tőlem. Ezek után kerültem ismét új kezekbe, akik felhozták a jelenlegi szintre formámat és tartalmamat, melynek révén újra pillanatok alatt elfogy akár 900 példány, akár 40 oldalas terjedelemben is.

Létrehozásom körül mindig is egy szoros, de nyitott, szinte baráti társaság szorgoskodott. Sohasem volt milliókért megtervezett arculatom, nem folytattak értem, rólam tízmilliókba kerülő reklámkampányt, nem harsogott egyszer sem az utca engem kínáló szendvicsemberektől, nem kaptak szerkesztőim százezreket havonta. Mégis néha tartalomban és színvonalban felülmúltam azon testvéreimet, amelyek a nagybetűs életben próbálták meg átélni az elmúlt éveket.

Szidtak és dicsértek, utáltak és szerettek, olvastak és hanyagoltak, használtak szemetesnek, uzsonnát burkoló csomagolóanyagnak, vetélkedőn építőanyagként és még ki tudja minek. Mindenesetre – és ez ellenségeim legnagyobb fájdalmát jelenti – mindig foglalkoztak velem.

Egy valami tartott fenn és remélhetőleg ez a jövőben is így lesz: a LELKESEDÉS. Bennem az olvasók a hozzájuk és a róluk szóló cikkeket kellene, hogy megtalálják. Szegény szüleim azonban csak a saját szemszögükből képesek látni a világot, ezért kérem, Uraim/Hölgyeim, őket nem elítélni. Inkább segíteni. Egy hozzám hasonló kicsiny kari lap olvasója csak azt várhatja el tőlem, amit ő is képes lenne megtenni értem, bár ennek a megfellebbezhetetlen alapigazságnak ellenére szerkesztőim mindent megtesznek azon lehetetlenség eléréseért, miszerint mindenkinek tetsszék, amit bennem találnak.

Köszönöm annak a több száz embernek (egy részük ma már nem hallgató, hanem oktató), akik valaha közreműködtek létrejöttömben, hogy másoktól eltérő, kimagasló kitartásuk e sok éven keresztül is fenntartott; köszönöm olvasóimnak, hogy forgatják lapjaimat, még akkor is, ha csak a rejtély és a viccoldal érdekli őket; köszönöm mindazoknak, akik a háttérből támogattak mind engem, mind pedig azokat, akiket az előbb felsoroltam.

Megkezdem 50. félévemet, és újabb szülők, újabb gondolatok forognak oldalaim körül. A folyamatosságot már csak néhány régi, kis híján elfeledett szerkesztőm jelenti, de mindig jön új s még újabb...

... és továbbra is a BME egyik legjobb kari lapja leszek.

Nagyon sok szeretettel:

Ebben a hónapban Dr. Kurucz Károlyt, a Közlekedésautomatika tanszék tanszékvezető helyettesét kérdeztük.

Közhír: Meséljen a gyerekkoráról.

Kurucz K.: 1930-ban születtem, majdnem pontosan 70 évvel ezelőtt. Egész életemben Budapesten laktam, tehát itt végeztem az általános iskolát és a gimnáziumot is. Már gyerekkoromban nagyon érdekelt minden árammal kapcsolatos dolog, de főként a rádiókért rajongtam.

A gimnázium elvégzése után azonnal bekerültem a Műegyetemre.

Közhír: Ha jól tudom Ön már az egyetemen elkezdett tanítani.

Kurucz K.: Igen. 1950-ben megduplázták a Gépészkart, sőt a villamos kar 400 fővel kezdett, ami azelőtt nem volt. Ennek az lett a következménye, hogy akik jó eredménnyel elvégezték az első évet, és tudták hogy mennyi 2*2, behívták a Matematika tanszékre. Így lettem ott egy éven keresztül óraadó 1950 szeptemberétől. Tulajdonképpen a saját barátaimat – akik 1 évvel fiatalabbak voltak nálam – is tanítottam, sokból professzor lett. Ezt követően több tanszéken megfordultam, pl. a Könyvnyűipari kerettanszéken, ahol Általános géptant tanítottam, valamint az Ábrázoló Tanszéken több féléven keresztül voltam szintén „tanszékiú”. A Villamosipari Kutatónak az volt a kikötése, hogy jelesnek kell lenni a szakmai tárgyából, ezért adnak 150 v. 200 Ft-ot havonta, ami óriási pénz volt akkoriban. Ezt aztán teljesítettem is, így amikor vége volt a tanulmányaimnak, teljesen biztos voltam abban, hogy én oda fogok kerülni. Kétségbe voltam esve amikor az Elosztó Bizottság megállapította, hogy a Villamosipari Kutató nem kaphat állást, mert hiszen a gépész tudósokat kell foglalkoztatniuk. Engem pedig beraktak a Szolnoki Közlekedési Műszaki Egyetemre tanársegédnek. Rettenetesen fel voltam hábo-

rodva, elmentem a Minisztériumba – ez 1953-ban volt, tehát a Rákosi korszaknak a fénypontján –, elmentem a Parlamentbe, kérem szépen nekem ide szerződésem van, szeretném hogyha engem ott alkalmaznának, én nem akarok oktató lenni semmi pénzért. Szegény anyám otthon kavarta a rántást, amikor megjelent 2 ÁVH-s és kereste Kurucz Károlyt. Rettenetesen meg volt ijedve, hogy miről van szó, mondta, hogy nincs itthon a fia. „Egy pecsétetes levelet hozok a Minisztertanáctól. Az van benne, hogy Kurucz Károlynak elutasítják azt a kérését, hogy a Villamosipari Kutatóba kerüljön”. Leráztak magukról. Ezt követően elmentem a Szolnoki Egyetemre. Ott egy nagyon megértő tanszékvezetőm volt, aki azt mondta, hogy neki olyan ember kell, akinek ipari gyakorlata is van. Így aztán a Kutatóba is bekerültem félállással. A szolnoki évek nagyon szépek voltak, mindannyian egyforma szegények voltunk. Nagyon jópofa hangulat alakult ki. Nekem volt már ugye 3 év gyakorlatom az oktatásban.

Az egyetemen elkezdtem ténykedésem, mint tanársegéd. Nagy szó volt számomra, hogy az ajtón előre engedtek, mert hiszen eddig mindig én voltam a legutolsó, a hallgató. Most azonban már megtették, mert tanársegéd voltam. Ez egészen 56-ig így zajlott, amikor is éppen október 23-án, ill. 24-én kellett volna mennem órát tartani. Az állomáson közölték, hogy nem indulnak a vonatok. Hazamentem, és kiderült hogy kitört a forradalom. Ennek következtében én a szolnoki eseményekből kimaradtam, és itthon Pesten éltem át az egészet.

Szolnokon jöttem rá arra, hogy a gépészmérnöknek vagy közlekedésmérnöknek készülő hallgatónak nem lehet úgy elmesélni az elektrotechnikai dolgokat, mint ahogy én azt a magam fejével megértettem. Erre bizonyos mechanikai képpel próbáltam a hallgatókat oktatni.

1956 után a forradalomtól teljesen függetlenül a szolnoki Közlekedési Egyetem átkerült Budapestre. Először ide a központi épületbe, azután később átkerültünk a mostani Közgazdasági Egyetemnek a Kinizsi utcai épületébe, ott folytattuk a munkánkat.

Tanársegédként szép lassan mentem felfelé a számarlétrán, amikor megcsináltam a kisdoktorimat adjunktus lett belőlem, a kandidátusi után docens lettem, végül mikor habiláltam egyetemi tanárrá váltam. Tulajdonképpen 3 témával foglalkoztam egész életemben. Az első téma az volt a gépjárművek villamos berendezése – a kisdoktori disszertációm –, a második témám a villamos ívhegesztő gépek – a kandidátusim, – és a harmadik téma pedig a villamos hajtású autók – ezzel habiláltam. Én megszerettem a tanítást. Ugye én már egyetemista koromban 3 éven keresztül tanítottam, tehát számomra nem volt probléma, hogy, hogy tudok beszélni a hallgatók előtt, hogy tudom magam eladni, megszerettetni azt a tananyagot, amit el akarok mondani, mert ehhez már volt egy bizonyos gyakorlatom. Azt hiszem, hogy a hallgatók is szerettek engem. Ezt abból következtettem le, hogy például most volt egy 25 éves diplomatalálkozó, amire meghívtak. Most pedig kaptam egy meghívót jövőre, 44. diplomatalálkozóra, ott is jeleztem, hogy mindenképpen el akarok menni.

Oktattam elektrotechnikát. Belekerültem az automatika tantárgy tanításába, amit azóta irányítástechnikának hívnak. Nagyon sok főnököm volt ezalatt, magam is tanszékvezető voltam 3 éven keresztül. Kétszer megválasztottak az Egyetemi Tanácsba, a Kari Tanácsba, az egyetem Tudományos Bizottságába, mint titkár. Jelenleg az Egyetemi Oktatási Bizottságának vagyok tagja. Az MTA-nak van egy Elektrotechnikai Szakbizottsága, ebbe szintén titkárnak választottak meg. Most pedig kaptam

egy újabb megbízást, hogy a drezdai egyetemen lenne egy kooperáció a kelet-európai államokkal.

Közhír: Mennyiben voltak mások a régi diákok, mint a mostaniak?

Kurucz K.: Én azt hiszem, hogy egy kicsit fegyelmezettebbek voltak. Nem viselkedésben, mert az ellen semmi kifogásom, mindig nagyon jól megértjük egymást, mindig nagyon közvetlen tudok lenni. Ez a kreditrendszer egy kicsit fellazította a dolgokat, mert az ember arra gondol, hogy én azért 4-5 tárgyból levizsgáztam, hát ebből a hatodikból majd egyszer le fogok vizsgázni jövőre. Ez egy kicsit elkényelmesítette a hallgatókat. Ugyanakkor megértem őket. Miért kelljen nekem egy évet ismételni, mert egy tárgyból megbuktam. Majd a következő évben megpróbálom ezt letenni, tanulok, bemegyek előadásokra. A baj csak ott van, hogy sajnos nem tud bemenni, mert egyrészt más elfoglaltsága van, másrészt pedig más órája is van a saját tanrendje szerint, ennek következtében eltűnik a tárgy a süllyesztőben.

Megmondom őszintén, hogy én nem nagyon szeretek dolgozni, ezért amikor nekem valami munkám van, azt szeretném minél előbb, még határidő előtt megcsinálni, mert engem addig nyomaszt a munka, az a tudat, hogy nekem valami feladatam van. Úgyhogy, ha én kapok egy levelet, hogy 2 hét múlva kell megcsinálni, akkor én két nap múlva már azon gondolkodom, hogy hogy tudnék ettől a kötelezettségtől megszabadulni, ezen átesni. Legelőször akkor tapasztaltam, amikor dékán-helyettes voltam, mert jelentéseket kellett írni a Minisztériumnak, a rektornak és így tovább. Bizony akkor igyekeztem megtanulni jól fogalmazni. Mai kollégáimnak is esetenként a hónap alá nyúlok és megpróbálom kicsit magyarítani, összefogottabbá tenni azt a szöveget, amit ők leírtak. Belátom most már, hogy a volt főnököm a Villamosipari Kutatóban, aki a

cikkeimet átnézte, és akire egy kicsit haragudtam, hogy miért szól bele abba, amit én írtam, mikor az úgy jó. Megkérdezte, hogy értette ezt Karcsi. Én azt mondtam, hogy így és így, erre azt válaszolta, hogy na látod, akkor ezt írd le a cikkedben. Ezt tapasztalom ma is, hogy amikor én idegen szemmel elolvasok valamit, akkor én nem biztos, hogy úgy értem, mint aki megírta.

Közhír: Elégedett-e eddigi oktatói munkájával?

Kurucz K.: Igen, azt hiszem, hogy elégedett vagyok. Ugye most az ötvenedik évet teljesítem, mint oktató. Meg kell mondanom, hogy már gimnazista koromban is volt pénzszerzési céllal tanítványom matematikából és ábrázoló geometriából. Az az érzésem, hogy a sors megadta nekem mindazt, amit kemény munkával szakmailag el lehet érni. Nem bántam meg, hogy egyetemi oktató lettem, mert azzal a 10 éves Villamosipari Kutatóbeli munkámmal szép szakmai kapcsolatot is szereztem. Szeretem ha a hallgatók rám néznek, hogyha látom a szemükben, hogy értik. Ha észreveszem, hogy valamit nem ért, akkor rögtön megállok és megkérdem, hogy mit nem ért. Ismerem már a hallgatóim gondolkodását és ezt a szemekből ki tudom olvasni.

Közhír: Milyen jövőbeni tervei vannak még?

Kurucz K.: Most már jövőbeni terveim nincsenek. Jövő év végén nyugdíjba megyek, de én akkor is be fogok járni a tanszékre, mint ahogy nálam idősebbek is megteszik. Szeretnék azért egy kicsit továbbra is részt venni az oktatásban, kapcsolatot tartani a kollégáimmal. Bár már sokszor nem értem azt, amit ők tanítanak, mert már elmúlt felettem az idő.

Közhír: Mivel foglalkozik szabadidejében?

Kurucz K.: Nagyon szeretek olvasni, például történelmi könyveket. Egész másképp élem meg a II. világháborúról, az 56-

os forradalomról szóló történeteket, amit magam is megéltem, amiket van mihez kötnöm.

Közhír: Merrefelé járt a tanár úr?

Kurucz K.: Tulajdonképpen végigjártam Európát. Jártam Londonban, Párizsban, Németországban, a Bécsi Műszaki Egyetemen, Afrikában, Törökországban, Moszkvában, Leningrádban.

Közhír: A családjáról mesélne egy kicsit?

Kurucz K.: A feleségem volt tanítványom. Két évig tanítottam az Építőmérnöki karon, ott ismertem meg. Ő most az Építőkar Mechanika Tanszékének a vezetője. 3 fiam van, 32, 30 és 25 évesek. Egyikből se lett mérnök, mindegyik más pályát választott.

Közhír: Van esetleg valamilyen életfilozófiája vagy mottója, amit zárásként szívesen megosztana velünk?

Kurucz K.: Az oktatói életfilozófiámban azt mondanám, hogy nem minden ember tökéletes minden témában. Van olyan, akinek egy automatizálási vagy elektronikai probléma nagyon érthetővé válik. Ez egy ilyen képességű ember. Egy másikat mondjuk a mechanikai dolgokhoz van nagyobb érzéke, egy harmadiknak a gazdasági dolgokhoz. Ezért mindig megpróbálom az embereket azon a szinten értékelnem, hogy ők mit tesznek meg annak érdekében, hogy megtanulják a tananyagot. Tehát, aki nem jó képességekkel született, de látom hogy szorgalmas, én referálok. Azt, aki jó képességű, de éppen ezért elhanyagolja – miután ez marha egyszerű neki –, azt igyekszem minden eszközzel, például osztályozás révén is inspirálni arra, hogy tanuljon. Ennyit szerettem volna mondani.

Közhír: Köszönöm a beszélgetést.

Ódri

DROG STOP!!!

Korunk egyik legnagyobb problémája a drog, ami leginkább a fiatalokat veszélyezteti. Reméljük, a következő pár sor mindenkit elgondolkaszt, és ha kell jobb belátásra bír. Kérdéseinkre Tóth Attila a Jász utcai Drogambulancia mentálhigiénés szakembere válaszolt.

Közhír: Mi a drogambulancia, mivel foglalkozik?

Tóth A.: Szenvedélybetegségekkel, ezek kezelésével és ezáltal a szenvedélybetegekkel foglalkozunk. Egy ilyen kezelés három részből áll orvosi, lelki (pszichológiai) és szociális részből, ennek megfelelően látjuk el betegeinket.

Közhír: Konkrétan milyen segítséget tudtok nyújtani és hogyan lehet ehhez a segítséghöz hozzájutni?

Tóth A.: Ez egy igen összetett dolog, hiszen rendkívül sok fajta és féle szenvedélybetegség létezik, s ezt minden beteg másképp éli át. Vegyük ezért a legegyszerűbb esetet, amikor a beteg bejön az utcáról és így kér segítséget. Először az asszisztensek felveszik az adatait. Nagyon fontos, hogy TB kártya legyen az illetőnél, hiszen az ambulanciák a kórházakhoz tartoznak, ezért kártya nélkül fizetni kell a kezelésért. Az adatfelvétel után kerül a páciens hozzám, én elbeszélgetek vele és felmérem a droghoz való kapcsolatát. Ezek alapján el tudom dönteni, hogy milyen kezelés lenne a legmegfelelőbb az illető számára.

Közhír: Ezek a kezeléseik egyéni vagy csoportosak?

Tóth A.: Ha valaki bejön az utcáról, általában egyéni kezelést alkalmazunk, ez persze a legegyszerűbb eset. Van egy másik csoportja a drogoknak – azt hiszem ez érinti leginkább az egyetemistákat –, amikor valamilyen droggal pl. egy füves cigivel elkapják az embert egy buliban, vagy bárhol. Ilyenkor felajánlják az illetőnek, hogy vegyen rész egy hat hónapos elterelő kezelésen, s akkor felfüggesztik az eljárást ellene. Ez a kezelés abból áll, hogy 6 hónapig kéthetente egyszer be kell jönnie az embernek egy másfél órás oldott csoportos beszélgetésre. A kezeléseket harmadik csoportja, amikor a hozzátartozókkal foglalkozunk. Ez szintén tanácsadás. Két egyesület is működik e célból az egyik a Matrix nevezetű, a másik a Névtelen Családok csoportja. Ambulanciánk fő profilja a metalon kezelés, ami az opiátot tartalmazó legveszélyesebb drogokat (heroin, mák, mák származékai) használókon segít. Ennek lényege, hogy ha a beteg nem akar leszokni, mi elfogadjuk őt ezzel a szemlélettel is és hozzásegítjük a napi adagjához. Ez azért fontos, mert tudja a páciens, hogy tiszta, szennyezés nélküli anyagot kap, állandó egészségügyi fel-

ügyelet alatt áll, valamint a tudat, hogy itt elfogadják olyannak, amilyen a droggal együtt.

Közhír: Mennyi drogos élhet Magyarországon?

Tóth A.: Kemény, állandó droghasználó nincs olyan sok, de az alkalmi drogosok száma rendkívül nagy. Véleményem szerint az elmúlt időben szinte divattá vált a „könnyű” alkalmi drog fogyasztása.

Közhír: Hány drogambulancia van Magyarországon? Kapcsolatban álltok egymással?

Tóth A.: Magyarországon minden nagyobb városban jelen vagyunk és majdnem minden kórházban is. Természetesen tartjuk egymással a kapcsolatot. Van úgy, hogy a 6 hónapos kezelésekre vidékről járnak fel a fiatalok. Az ambulanciákról azt kell még tudni, hogy van állami finanszírozású és az egyház kezében lévő. Jellemző, hogy az egyháziban ritkábban van orvosi ellátás, ott általában az ember lelkére próbálnak meg hatni.

Közhír: Le lehet teljesen szokni a drogról?

Tóth A.: Léteznek elvonókúrák, ahol folyamatosan csökkentik az adagot, míg végül teljesen megvonják. A leszokás azonban nem ilyen egyszerű, mert a fizikai tünetek kb. 5 nap alatt elmúlnak, de a pszichés tünetek akár az ember élete végéig is eltarthatnak.

Közhír: Milyen eredményeket tudnak felmutatni?

Tóth A.: Nagyon jó a statisztikánk, ami szerintem annak köszönhető, hogy aki ide bejön az le akar szokni, aki nem akar arról mi nem is tudunk, hiszen nem keres fel minket.

Közhír: Ha jól tudom megelőzéssel is foglalkoztok.

Tóth A.: Igen rendszeresen járunk főiskolákra, középiskolákba, sőt már voltam általános iskolában is előadást tartani. Ilyenkor a drog veszélyeiről, magáról a drogról, és néha arról beszélek, hogy ha már használják, hogyan tegyék úgy, hogy ne legyen belőle problémájuk. Ez, lehet hogy furcsán hangzik, de mindenkinek tudnia kell, hogy ha „disco drogot” szed, amelletten rengeteg folyadékra van szüksége. Másrészt nagyon fontos, hogy a betegeket meghallgassa valaki, nekik már az is nagy segítség, ha valakinek beszélhetnek a problémájukról. E célból több segélyvonal is működik az országban.

Közhír: Köszönjük az interjút.

Tóth A.: Nagyon szívesen, remélem segítettem.

Közhír: Ha valakinek bármilyen kérdése ill. problémája van a témával kapcsolatban, hívja a következő telefonszámot: (1)465-2015

Ódri, Enikő

Sosem tudhatod...

A kocsiban ült a ház előtt. Figyelte azt az ablakot. Az ablak mögött fény pislákol. Lentről csak a szekrények tetejét látta, meg az ablak előtt lógó kis karácsonyi figurákat. Még emlékezett rájuk abból az időből, amikor...

A lány nem volt különösebben szép, nem volt semmi különleges rajta. Valami mégis megfogott, amikor megláttam. Éreztem, hogy csodál, pedig majd' egy évvel idősebb, mint én. Ahogy a munkahelyünkön elmentem mellette, eltalált valami, amivel előtte még csak nagyon ritkán találkoztam. Aztán a bál után, amin mindketten teljesen elfáradtunk, egyszer csak azt vettem észre, hogy kézen fogva sétálunk a szobám felé. Nem tudom, mi üthetett belém; biztos kapcsolat, reális jövő, én meg itt éppen ellene dolgozom...

Nem tudta mi lehet a lánnyal, hiszen legalább négy éve nem látta. Talált magának valakit? Remélte, nem. Bár megérdemelné, gondolta. Elvesztette a szüleit, van egy leginkább is furcsának mondható bátyja, és az egyetlen ember, akibe igazán szerelmes tudott lenni, az is csúnyán elbánt vele...

Szeptember elején, amikor hazamentünk, megbeszéltük, hogy felhív, és elmondja mit mondott az orvos. Sok bajos következménye lehet akár annak az egyetlen részeg éjszakának is. A hívás – bár megdöbbenett – nem volt meglepő. Atyaisten, hány olyan család van, aki mindent megadna egy gyerekért. Én meg nem akarom. Bár neki lesz jobb így, megszületni a bizonytalanba, barátok és rokonok ellenségességébe, az üldözöttségbe, a korai boldogtalanságba. Megegyeztünk, hogy elveteti. Utána felhívott, azt mondta sikerült...

Kiszállt a kocsiból, kicsit összébb húzta a kabátját, rettenetes szél fúj. Bebújt egy kapualjba, rágyújtott, és cigarettával a kezében a lány házával szemközti lépcsőházhoz indult. Felment a lépcsőn, megfordult, és amennyire csak lehet, megerőltette a szemét, hátha többet lát. Az ablak mögül kibontakozott a szekrény többi része is, de a lányt nem látta, nem láthatta meg. Volt ugyan valami árnyék, ami a szobában mozgott, de miután az ablakban meglátott egy macskát...

(kisfőnök)

... többé nem tudta eldönteni, az árnyék valójában kihez is tartozik. Elképesztő hideg volt. A villanyoszlopok csikorogtak, ahogy a magas házak között vadul száguldó szél mozgatta őket. Visszament az autóhoz, de nem ült be.

Az étterembe egyik nap betévedt egy kismacska. Minden elképzelhető helyzetben felbukkant a vendégek között, arra készítve minket, hogy üldözöbe vegyünk. Szép lassan macskaakarata mindenkit az irányítása alá vont, körülötte forgott az életünk, ezért elneveztük Kisfőnöknek. A cég nyár végén bezárt, a bizonytalanra vált sorsú kismacskát a lány vitte magával a városba. Amikor nála jártam, a cica mindig a nyár hangulatát, az együtt töltött időt juttatta eszembe. Szinte náluk laktam. Suli után, ha épp nem a „rendes” barátnőmmel volt randevúm, elindultam hozzá, és többnyire ott is aludtam.

Bátorságot gyűjtött ahhoz, hogy becsöngessen. Mi baj lehet belőle? A lány legfeljebb elküldi a fenébe. Átment a ház átjáróudvarán, a túloldalon – mintegy öngazolásképpen – a csengőket kezdte tanulmányozni. Megtalálta a megfelelőt, majd visszaballagott a kocsinhoz. Ahogy visszaért, hirtelen megijedt: nem lesz bátorsága megnyomni a gombot. Újból rágyújtott. A keze már lila volt a hidegtől, de nem törődött vele igazán.

Két hónapig húzódott ez a felemás kapcsolat, aztán egy kissé viharosabbra sikerült éjszaka után elmondta, hogy a gyerek még mindig megvan. Úgy éreztem, rámszakad a világ. Kiabáltam, szidtam, pedig igazából nekem kellett volna a legtürelmesebbnek lennem vele. Megígértettem vele, hogy újból megpróbálja, talán még nincs későn, azután pedig bizonyítékul megmutatja a zárójelentést. Egy hét múlva találkoztunk, teljesen ki volt készülve. Engem akkor már csak az a papír érdekelt.

Lassan megkerülte a házat. Nem tudta, hogy mit érzett akkor a lány iránt. Lehet, hogy egy kicsit szerelmes volt belé. Persze az is jól esett neki, hogy rajongtak érte, hogy lesték minden mozdulatát, és hogy a másikat idegesítette: soha nem lehet teljesen az övé.

Egyszer azt mondtam neki, hogy szeretem, de lehet, hogy csak azért, mert láttam, ezt akarta hallani. Amikor az abortusz után a szó szoros értelmében megszűntem létezni számára, elbújtam, eltűntem; sokáig büntudatom volt, de azzal sikerült legyőzőm, hogy amíg együtt voltunk, biztosan jó volt neki. Pedig valami csak akkor jó, ha utána is az, de ezt az ember 19 évesen nem biztos, hogy látja...

Valamelyik este, egy buszon a lány a kezébe nyomott két papírt, mielőtt leszállt. Két őszinte-szép vers volt. Azelőtt soha nem írtak neki verset. Most elővette a kabátjából a két ronggyá gyűrődött papírt, és a lámpa imbolygó fényénél újra elolvasta. Eszébe jutott: tulajdonképpen csak azért jött ide, hogy elbűcsúzzon.

Felnézett az ablakra, és elgondolkozott azon, mit csinálhat, milyen lehet most a lány. Dolgozik? Ha igen, vajon hol? A legegyszerűbb módszer, ha megkérdezi. Visszament az autóhoz, mert úgy érezte, rögtön megfagy. Beülve bekapcsolta a rádiót, és kinézett az ablakon. Figyelte a járőkelőket, akik a munkából igyekeztek hazafelé. Iszonyú fáradt volt, három hete nem aludt rendesen, előző éjszaka is csak forgolódott, nem tudott pihenni.

Tiszta hülye vagyok. Nem sokkal ezelőtt boldog életem volt, minden olyan biztosnak tűnt. Most meg itt ülök egy négy éve elmúlt kapcsolattól harminc méterre, és még annyi bátorságom sincs, hogy felcsöngessem. Pedig nemrég még sokkal nagyobb tettekre is képes voltam. Semmit nem kéne tenni, csak kimászni ebből az átkozott autóból, odamenni ahhoz a kurva csengőhöz, megnyomni, és beleszólni: őt keresem. És ha azt mondja: menj a francba? Akkor mi van? Elmegyek a francba. Mit is akarok én itt? Melegséget? Kefélni egyet? Pótolni a pótolhatatlant? Utoljára szeretni? Akkor is hamisan? Ha oda mernék menni, utána akkor sem tudnék mást csinálni, mint megint cserbenhagyni...

Kiszállt az autóból, és újra odament a csengőhöz. Úgy érezte, ha nem jutna be a lányhoz, az a sors akarata ellenére lenne. A közelben két ember beszélgetett, épp kutyát sétáltattak. Megint rágyújtott, és a kapun lévő hirdetésekkel olvasgatta. A házban égett a villany. Azon gondolkodott, mi baja lehet az időzítőnek, hogy nem kapcsolja ki a lépcsőházi világítást. Várta, hogy elmenjenek a sétáltatók.

Mi a kínért kell egy kutyát este kilenckor a mínusz tízben sétáltatni? Főleg mi a fenének kell közben pofázni, megvárva, míg az ebek csonttá fagnak? De legfőképpen mit számít ez nekem? Félek, hogy meghallja valaki, amint elzavarnak a kórságba, amúgy teljesen jogosan? Hiszen legutoljára azt mondtam neki, hogy többé nem fogunk találkozni. Amikor otthagytam, szüksége volt rám, én meg önző voltam, és csak most keresem meg, amikor nekem van valakire szükségem. Ráadásul, ami nekem kell, azt már sem ő, sem senki nem tudja megadni...

A két férfi végre kutyástul elballagott a szemközti ház mellett, és eltűnt a szeme elől. Várt még egy kicsit, aztán rátette az ujját a gombra. Nem tudta megnyomni. Száz változatot kidolgozott már arra, hogy mit mondjon. Most mégsem jött volna ki hang a torkán. Aztán – maga számára is meglepően – hirtelen rányomta az ujját a csengőre. A dallam sokáig szólt.

Na, mi lesz már? Ha nem vagy itthon, akkor ki a rosseb lakik abban a szobában?

– Tessék!

Kinyitotta a száját, de nagyon megijedt attól a tényről, hogy az ő hangját hallja. Egy percig bénán tátogott. Elengedte a gombot és lehajtott fejjel visszaroht a kocsihoz. Égett az arca a hidegtől és a szégyentől. Nem merte, nem tudta megtenni. Beült az autóba, és indított. Kihajtott a lakótelepről, és lassan a kereszteződés felé gurult. Jobbra fordult, és gyorsítani kezdett. Utolsó kudarcra is megvolt tehát, ezt még be kellett gyűjtenie. Fél óra múlva már százzal robogott a főúton. Már nagyon messzinek tűntek a történetek. Hátradőlt, a nyílegyenes úton csak ő haladt. Néha lecsukódott a szeme. A fejében képek váltakoztak a régebbi és közelebbi múltból, és fájó szívvel arra gondolt, milyen jó lenne felébredni úgy, hogy minden újra a régi, és nem kell itt kocsikázni ahhoz, hogy valahol szeretetre találjon. Valahonnan fékcsikorgást hallott.

A múlt képei egyszer csak elúsztak a szeme elől. Felülről látta, amint tűzoltók feszegetik egy, a felismerhetetlenségig összeroncsolódott autó ajtaját. Utolsó álma-gondolata valahol a csengőhöz tartozó ajtó mögött járt, ahol akkor lenne átmeneti boldogságban, ha meg mer szólalni...

- fate -

Harcosok Klubja

Hatodik érzék

Pár hónapja lehetett hallani, hogy Brad Pitt edzőterembe vonult új szerepe kedvéért. A hír, gondolom több nőnemű mozirajongó szívét is megdobogtatta, ami sajnos manapság már elég is lenne egy film sikeréhez. Mégis, a főszereplő Edward Norton és a rendező David Fincher neve arra utalt, hogy itt valami komolyabb dologról van szó, mint holmi magamutogatásról.

D. Fincher eddigi munkái (Alien3 – A végső megoldás: Halál, Hetedik) mind sikerfilmek. Ez a műve is komoly visszhangra talált a sajtóban. A filmkritikusok dicsérték, de többek elítélték, úgy szólván erőszakot hirdet. A film nyomán több amerikai városban is alakultak ilyen klubok. Ez, a film ismeretében, komolyan aggaszthatta a társadalom vezető rétegeit. Arról van szó ugyanis, hogy egy átlagos életet élő, 30 év körüli fazon (E. Norton) valahol egy nagy-városban, ahol több millió ember veszi körül, magányos. Elkezd járni halálos betegek csoportfoglalkozásaira, ahol betegnek hiszik és vele is törődnek. Élete látszólag rendbe jön, de feltűnik egy hasonló „csoportlátogató”. Éjszakai újra álmatlanok lesznek, életritmusa szétesik. Találkozik egy furá alakkal, aki mindenben olyan, mint amilyen hősünk lenni szeretne. Összebarátkoznak, összeköltöznek, időtöltésként verekednek. Ez mások érdeklődését is felkelti és lassan kialakul egy félkatonai szervezet, amely egy társadalmat akar létrehozni, ahol az ember áll a középpontban és mindenki egyenlő.

B. Pitt tán élete legjobb alakítását hozza, de a film mégis E. Nortoné.

Olyan remekül játszik, hogy ezt a filmjét mindenképp

látni kell! Eddigi filmjei (Amerikai história X, Játékosok) is arra utalnak, hogy fogunk még hallani róla. A film jól komponált, a színészek jól játszanak (az epizódszereplőként feltűnő Meat Loaf kellemes meglepetés), jók az ötletek, a történet elgondolkodtató. Ezek után mi kell még?

Pár hete, külföldön és kis hazánkban is, egy thrillernek titulált történet tanyázik a filmes toplisták élén. A film körül nem volt túl nagy reklámhadjárat, az egyébként a filmhez teljes mértékben passzoló zenét sem népszerűsítette valami szupercsapatnak tartott, „csinált” zenekar. Ezek ismeretében elkezdett érdekelni, hogy mért beszélgetnek az emberek a metrón erről a filmről, miért mesélik ismerőseim, hogy már többször is látták.

A film témája lerágott csont. Szellemkről, újdonságot, filmen? A sikerre a válasz nem a sok-sok munkaórát dolgozó, csúcshatár látványvilágot teremtő számítógépeknek köszönhető. A film ugyan kihasználja a számítógépes grafikák adta lehetőségeket, de csak annyira, hogy ne menjen a történet rovására.

Adott a lelkileg sérült gyerekekkel foglalkozó pszichiáter (Bruce Willis). Életében minden téren sikeres. Munkáját azok a felnőttek ismerik el, akik soha nem voltak olyan helyzetben, mint azok a gyerekek, akikkel foglalkozik. Egy este a házába betör egy srác, egy régi páciens, aki másképp vé-

lekedik a doki eredményeiről, ezért hasba lövi, majd előadást tart az orosz rulett rejtelmeiről. A történet egy év múlva folytatódik. A már nem annyira sikeres doki, az ólommérgezésben elhunyt sráchoz hasonló problémával küzdő kislán akar segíteni, hogy úgymond „jóvá tegye” hibáját.

A történet logikusan felépített, a színészek jól játszanak, főleg a kislán, akit alakításáért Golden Globe díjra is jelölték. B. Willis nem hozza túl hihetően a figurát, bár már az Éj színében is játszott agyturkálót. (Habár ott is inkább a fa***t használta és nem az agyát.) Külön kiemelendő, hogy a feszültséget nem X-aktás sötétséggel éri el a film. Az elején sejthető a csattanó, de mégis váratlan, a jó rendezésnek köszönhetően. A film lényege a történet és nem a látvány. Emiatt érdemes megnézni ezt a „hagyományos” módon készített filmet.

Rosszfiúk

Egy szombat délután hatalmas döntés előtt álltam. Vajon a Rosszfiúkat vagy a Harcosok Klubját nézzem-e meg? Végül felülkerekedett bennem a nemzeti öntudat és úgy döntöttem, hogy inkább a magyar filmipart támogatom. Elég régen néztem moziban új magyar filmet, így hatalmas várakozással ültem a helyemre.

Mindjárt a film elején ellentétes érzések keverték hatalmába. Egymás-után jöttek a főszereplőket bemutató snittek kissé elhomályosítva és szaggatva. (Sajnos nem tudom, hogy filmes szaknyelven ezt hogy nevezik mindenestre nekem nem tetszett.) Ezután betekintést nyerhetünk egy rosszul működő nevelőintézet mindennapos életébe. Közben megjelenik egyik főhősünk Kecső

(Bodó Viktor), a jófiú, aki önfeláldozóan elviszi a bátyja helyett a balhét és ártatlanul bevonul a nevelőintézetbe, ahol Spangli (Rajkai Zoltán) a helyi bandavezér azonnal meg is leckézteti. Majd egy a valóságtól teljesen elrugaszkodott jelenet következik, ahol egy klasszikus magyar kisvárosban (Szacsá) a helyi városi

televízió riporternője olyan szinten képes lejáratni a nevelőintézet igazgatóját, hogy a polgármester kénytelen leváltani. Ekkor lép be a képbe Lehota (Stohl András), aki egy katonai középiskolából hívtott keménykezű igazgató (engem a Terminátor 2-re emlékeztetett). Első körben megleckéztet mindenkit aki ellenszegül vele, majd nekiáll felépíteni egy saját polgárőrséget az intézeti fiúkból. Ennek az oka, hogy Szacsának van egy saját keresztapája (Ganxsta Zolee személyében), aki a helyi vállalkozóktól védelmi pénzt szed és ez ügyben a rendőrség természetesen tehetetlen. András és csapata azonban jól ellátja a bajukat, ami a polgármestertől némi ellenérzést vált ki, ellenben a vállalkozóknak nagyon tetszik. Ennél a momentumnál érdemes megint egy kicsit elgondolkozni. Az ember bemegy a belvárosba korzózni, és mit lát? Azt hogy fekete izomtrikóba öltözött fiatalok futkoznak egyik boltból a másikba és közben nagydarab kopasz fickókkal verekednek. Őszintén szólva ez bennem is ellenérzéseket váltana ki. Szacsán azonban nem így van. Tehát a képlet egyszerű: le kell váltani az akadékoskodó polgármestert. Szerintem innen már nem nehéz kitalálni, hogy ki a legalkalmasabb új polgármesternek. Igen, a mi keménykezű igazgatónk az. De azért a szerelem sem maradhat ki egy ilyen filmből. Lehota összejön a fent említett riporternővel, szo-

morú sorsú ifjú hősünk Kecső, pedig egy fiatal babyszitterrel.

Említést kell tenni még a film egy nagyon fontos fordulópontjáról. Az igazgató úr félrehívja először Kecsőt, majd Spanglit egy-egy négy szemközti beszélgetésre. Nekem nem sikerült rájönnöm ezen párbeszédnek lényegére, bár lehet hogy bennem van a hiba. Először azt hittem, hogy az igazgató némi ferde hajlamokkal rendelkezik és megpróbálja becserkészni az ifjakat. Ezt az ötletet azonban elvettem, így jobb híján megmaradtam a tanácsstalanságnál.

Végül jönnek a záró jelenetek. Egy jelentéktelennek tűnő vita során Spangli a haverjaival halálra veri Kecsőt. Kell egy bűnbak. Ki is lenne erre jobb, mint Spangli, aki oly sok mindent megúszott már. A rendőrök megjönnek, Spanglit bepakolják a

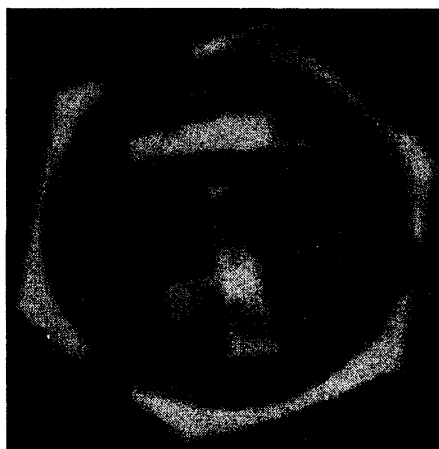
rendőrautóba és elhajtanak, Spangli barátai pedig Ganxsta egyik új dalát énekelve kocognak utána.

Szeretnék még említést tenni a film egyéb elemeiről. A zenét stílszerűen Ganxsta Zolee-ék szolgáltatják, sőt születetett a filmhez néhány új, az eddigiekhez hasonlóan „mély” mondanivalóval ren-

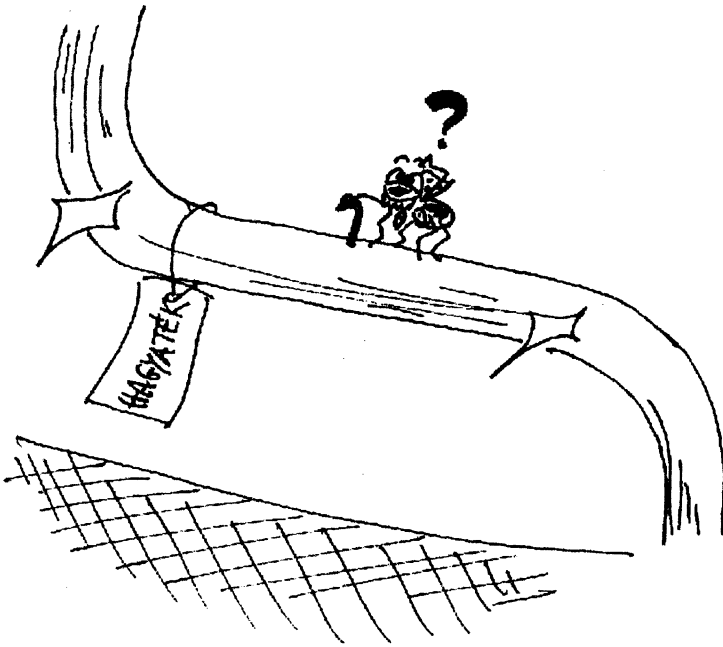
delkező szám is. A színészekről összességében annyit, hogy mindenki jól ellátta a rá kiszabott feladatot. Stohl András és Rajkai Zoltán teljes mértékben azonosulni tudott szerepével. Sas Tamásra, a rendezőre sem lehet túl sok rosszat mondani, hiszen elég rövid idő alatt kellett megoldania feladatát. Igazából egyetlen dolog volt, ami nagyon nem tetszett. Ez pedig a forgatókönyv. Szerintem egyszerűen csapnivaló.

A film után csak egy dolog jutott eszembe: lehet hogy a Harcosok Klubja jobb választás lett volna...?

Botond & Szilu

Romhányi József:

Egy szű végrendelete

Egy szű beszorult a hokedli lapjába,
 ráült a szakácsnő százszor is napjába.
 És jött a baj csöstitül. Még a tetejébe
 Az asztalos szöget ütött a fejébe.
 Néha percekig már percegni sem tudott
 Végül hát megírta e testamentumot:
 - A nagy hármasszekrényt, mely koromszín, ében,
 özvegyemre hagyom, járjon feketében.
 Ha a gyász hét letelt, s férjhez megy ismét,
 ne maradjon jussa tőlem, csak a kisszék.
 Fiam, ki kalandos, regényes, mint atyja,
 a nagy mahagóni könyvszekrényt bújhatja.
 Kerülje a drámát, bölcséleti művet,
 mert a nehéz könyvek szétnyúvik a nyüvet.
 Lányom, ki szégyent szégyennel tetézett,
 s lezabipetéztet,
 kint éljen eztán,
 a szemétládában, kegyelemdeszkán.
 Végül az anyósom. - Megérdemli nagyon:
 rá a vadonatúj, szép csöbútort hagyom.

Írkafirka egy birkáról

Egy kényelmes birka unta,
 hogy nyomja az irhabunda.
 Úgy gondolta, hogy csak nyerhet,
 ha nem visel többé terhet.
 Éppen arra szállt pár moly, hát
 felkínálta loncsos bolyhát.
 - Gyertek, ti sok mafla, mind!
 Ez nem látott naftalint!
 Szólt a molyné: - Gyerünk, apjuk!
 Zabálhatunk tiszta gyapjút! -
 És mi történt a lustával?
 Tanulság lett, galuskával...

Szarvashiba

Egy karvastag
 agancsú szarvasnak
 megtetszett egy feltűnő
 szépségű üdő.
 De mert széplélek volt, önemésztő alkat,
 úgy gondolta, egyelőre hallgat,
 s majd egyszer szép hosszan
 elbőgi szerelmét egy hősi époszban.
 Így nem a nyers erő, hanem a költészet
 lesz az, amiért az üdő rá fölnézhet.
 Itt követte el a hibát.
 Írt szonettet, elégiát,
 s a lánykérést elodázta.
 Kínban égve, könnyben ázva
 nagy költővé érett.
 De csak fejdíszéért kapott aranyérmet.

Iron Hook

Az első hóvirággal együtt megérkezett az első nevezés is az Iron Hook tavaszi idényére.

Ebben a félévben talán még színvonalasabb bajnokság elé nézünk, mint az előző félévekben, hiszen a Beverneki SC duplázásra készülő csapata mellett a 5 Non Blondes és a Defibrillátor is szeretné visszahódítani elvesztett címét. A három korábbi bajnok mellett a Kispárna, a Mi FC, a Szúrd Ki, a G Pont, a tavalyi legjobb újonc Pinacenza (exDömdödöm) és az újra komplett csapattal induló Elmerák is teljes erőbedobással fog küzdeni a hön áhított serlegért.

A tavaszi idényre való nevezés határideje, illetve a csoportbeosztás sorsolása: 2000. február 24. 20 óra, HK iroda (Baross Kollégium fszt. 8-9.).

Nevezni Kovács Viktornál és Telek Zoltánnál lehet a Baross Kollégium 313-as és 315-ös szobában.

Az előző félév végküzdelmei korábbi számunk lapzártája után értek véget, ezért az eredményeket csak most tudjuk közölni:

Elődöntők:

Negyeddöntők:

Dömdödöm – G Pont 0-0, 2-7
A második mérkőzésen már hiánytalan csapattal hengereltek a jogászok.

Szúrd Ki – 5 Non Blondes 1-0, 4-1
Hatalmas taktikai csatában a motiváltabb csapat jutott az elődöntőbe.

Beverneki SC – Defibrillátor 1-0, 1-1
Az enerváltan játszó Defibrit Ecsó két bombagóllal ütötte el a továbbjutástól.

Kispárna – Mi FC
A legjobbjukat veszített Mi FC nem okozott gondot a gyulával kiegészülő Kispárnának.

G Pont – Szúrd Ki 1-5
Ezen a mérkőzésen csak a Szúrd Ki szurkolóinak volt része a gyönyörben.

Beverneki SC – Kispárna 3-2
A végső dudaszó előtt másfél perccel szerzett góllal kerültek döntőbe Pitykóék.

Helyosztók

A legamatórebb csapat címért:

Milyen Lakást Szeretne? – Gobbi Hilda 3-2
A mérkőzés komolyságát jellemzi, hogy az Unicomos üveg sorsát az utolsó pillanatokban lőtt öngól döntötte el.

A harmadik helyért:

Kispárna – G pont 5-1
Ismét elcsípett egy dobogós helyezést a Kispárna.

Döntő:

Beverneki SC – Szúrd Ki 3-2

A bajnokság talán legjobb mérkőzésén nagy csatában kerekedett felül a kupát először elhódító Beverneki.

Manci

III. IRON HOOK KUPA

HELYE: Baross Kollégium dűhögője

IDEJE: Az 1999/2000-es tanév tavaszi féléve

Nevezni lehet max. 5 fős csapatoknak korra, nemre való tekintet nélkül.

Nevezési díj: 250 Ft/fő.

Nevezési határidő és a csoportbeosztás sorsolása:

2000. február 24. (csütörtök) 20 óra HK iroda (Baross Koll., fszt. 8-9.).

A győztes és a többi dobogós csapat okleveles díjazásban részesül.

Emellett még rengeteg pénz és más folyékony nyeremények kerülnek kiosztásra.

Lány csapatoknak extra nyeremény!

Nevezni lehet:

Kovács Viktornál és Telek Zoltánnál (Baross Koll. 313., ill. 315. szoba)

**A KÖZLEKKARI
HALLGATÓI
ÖNKORMÁNYZAT
PÁRTSEMLEGES, NEM
ORSZÁGOS, NEM
LEGKEDVELTEBB, NEM
NAPILAPJA**

1114 BUDAPEST, BARTÓK B.
ÚT 17. FSZ. 8-9.
TEL/FAX.:1/463-37-80
EMIL: kozhir@bgk.bme.hu
www.sc.bme.hu/kozlek/kozhir

Felelős szerkesztők:
Nemesházi Harcostárs Bernadett
Kovács Újseprű...? Balázs

Főszerkesztő:
Bacskai Csapolt István

Tördelőszerkesztők:
Hoffmann József Róbert
Aradi Gábor Szilárd

Olvasószerkesztő:
Barta Lesüllyedt Viktória
Rácz Megjöttneki Gabriella

Segítettek:
Domboróczy Snóvésű Andrea
Patlók Szentanú László

Rajzolták:
Szűcs Hiányoztál Hajnalka
Magdics Védelminiszter Gábor

Írták:
Csanádi Séltem Péter
Fuxreiter Orgazmus Enikő
Molnár Akasztó Adrienn
Angyal Szabadságonvagyok László
Kurucsó Kárörvendő Balázs
Bóta Nácstalanvagyok Gábor
Szilágyi Elmentborér Botond
Telek Vaskampó Zoltán

**KÉSZÜLT AZ EGYETEMI
HALLGATÓI KÉPVISELET
TÁMOGATÁSÁVAL 900
PÉLDÁNYBAN**

-Hogy hívják azt az iskolát ahova a nagyon csúnya gyerekek járnak? -
Zámbó Gimi.

Négy dolog van, amit csak a nők tudnak: - Nedvesnek lenni víz nélkül -
Vérezni vágás nélkül - Tejet adni fű nélkül - Hülyeségeket beszélni
kérdés nélkül.

Horgász kifogja az aranyhalat a Tiszából. Az megszólal: teljesítem
három kívánságodat, ha nem dobsz vissza!

Miért véres a pedofil farka? ??? Mert rácsapódott az inkubátor fedele!

Miért van az ózonlyuk?
Mert átlőtték a Nagy Varázslót!

-Hogy hívják Herkules feleségét?
-???

-Frau Kules.

- Melyik állat épít várat repülés közben?
(Válasz a Szállj el kismadár dallamára):
- Csak a hód az égen!

Mi az abszolút lehetetlen?
Hímveszőből kosarat fonni. De ha mégis sikerül, fasza kis kosár lesz.

- Mi történik, ha meghúzod a zsiráf fülét?
- Kirúgja alólad a létrát.

Főnök és titkárnő szeretkeznek.
- Főnök! Bennt van már???
-Igen!
-Hú de hatalmas!!!!

- Miért jó, hogy leégett a BS?
- ???
- Mert így már Budapesten is van kolosszeum...

- Apuuuuuuuuuu..., mi ez a piros pont itt?
- Nyomd meg kisfiam és megtudod.
- Apuuuuuuuuuu..., ez megharapott!!!!
-A nyulak már csak ilyenek.

- Hogy hívják az számítógépező szerzetest?
- Felhasználó barát.

Kovács kórházba kerül. Egy hatalmas kórteremben helyezik el.
Elszörnyedve tapasztalja, hogy az éjszaka folyamán több beteget tolnak
ki lepedővel letakarva. Reggel a vizitnél reklamál a főorvosnál:

- Főorvos úr, igazán fenntarthatnának egy külön kórtermet a
haldoklóknak.

- Röhögni fog. Ez az.

Villamoson:

- Néné, le akar ülni?

- Igen.

- És hová?

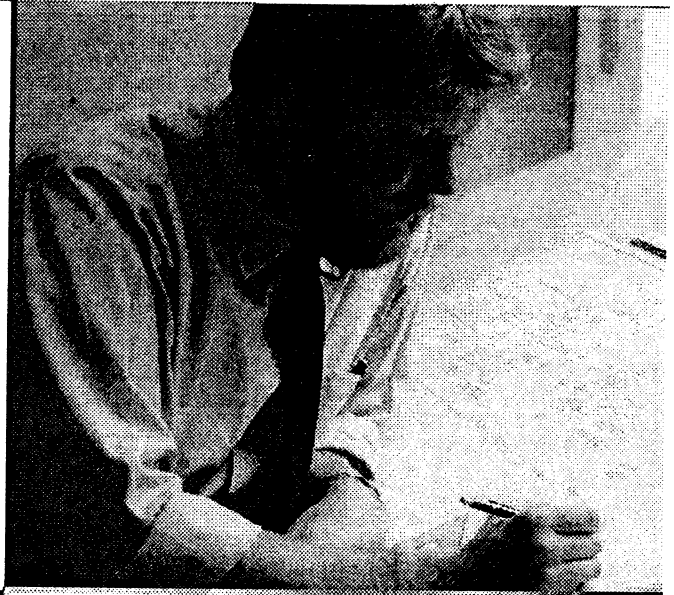

Felső- fokon

a felsőoktatásról

1999. október 5-étől minden hónap első kedd-
jén Felsőfokon címmel felsőoktatási melléklet
jelenik meg a MAGYAR HÍRLAP-ban.

- állandó ösztöndíjrovat
- állásbörze
- új eredmények a tudományban
- jogi tanácsadás
- érdekes honlapok
- az egyetemi világ aktuális kérdései
- mit ér ma egy diploma?

*Felsőfokon
a felsőoktatásról,
mindenkinek!*

MAGYAR HÍRLAP
Ez a lap jár Önnek!